

ASHLEY ELSTON

WSOY

10x
SOKKO.
TREFFI

Kuin
Let it Snow
ja *Love, Actually*
yhdessä paketissa!

ASHLEY ELSTON

10 x
SOKKO-
TREFFIT

SUOMENTANUT INKA PARPOLA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

Ten Blind Dates

COPYRIGHT © 2019 BY ASHLEY ELSTON

ALL RIGHTS RESERVED. FIRST PUBLISHED BY HYPERION,
AN IMPRINT OF DISNEY BOOK GROUP.

THIS EDITION PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH RIGHTS PEOPLE, LONDON.

SUOMENKIELINEN LAITOS © INKA PARPOLA JA WSOY 2020

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-44738-3

PAINETTU EU:SSA

*Aviomiehelleni Deanille, jonka tapasin sokkotreffeillä
vuoden 1992 ystävänäpäivänä*

ja

*veljelleni ja serkuilleni Jordanille, Stevelle, Toddille, Mattille,
Bethille, Gabelle, Katielle, Jeremylle, Anna Marielle,
Sarabethille, Jessicalle, Rebeccalle, Mary Hannahille,
Emilylle, Indialle, Katherinelle, Madelinelle,
Haleyille, Amissille, Rimesille ja Johnille.
Kiitos siitä, että teitte lapsuudestani maagisen.*

Perjantai, joulukuun 18. päivä

»Oletko aivan varma, ettet sittenkin tulisi mukaan?»

Äiti työntyy pelkääjän paikan ikkunasta ja kietoo minut tiukkaan haliin, kymmenennettä kertaa viimeisten kymmenen minuutin aikana. Hänen aneleva äänensävyensä murentaa päättäväisyyttäni. Olen sekuntien päässä elämäni ensimmäisestä vapauden häivähdyksestä, mutta on aivan sillä rajalla, että annan sittenkin periksi ja kömmin takapenkille. Vastaan syleilyyn tavanomaista kiihkeämmin.

Isä nojautuu minua kohti kasvot kojelaudan pehmeänsinisen hehkun valaisemina. »Sophie, meistä on oikeasti tosi kurjaa jättää sinut tänne yksin jouluksi. Kuka nyt varmistaa, että painan haarukanjaljet maapähkinävoikekseiin juuri oikealla tavalla? En ole lainkaan varma, että sellainen tehtävä kannattaa jättää yksinomaan meikäläisen harteille.»

Nauran ja kallistan päätäni. »Minä olen siitä aivan varma», sanon. Ja niin minä olenkin. Jäähyväisten jättäminen on yletömän vaikeaa, mutta rajansa kaikella: en mitenkään pysty tuijottamaan puoltatoista viikkoa Margotin turvonneita raajoja.

Vanhempani ovat aikeissa ajaa isosiskoni ja tämän miehen luo Breau Bridgeen, joka on pieni kaupunki Etelä-Louisianassa hiukan alle neljän tunnin ajomatkan päässä. Margotin esikoisen laskettu aika on kuuden viikon kuluttua, mutta nyt hänelle on korkean verenpaineen lisäksi kehittynyt pre-eklampsia, mitä se nyt sitten tarkoittaakin. Tiedän vain, että se on saanut hänen

jalkansa turpoamaan aivan järjettömän kokoisiksi. Ja tämän tiedän, koska vuodelepoon pakotettu siskoni on niin mielipuolisen ikävystynyt, että lähettelee minulle kuvia koivistaan kaikista mahdollisista kulmista.

»Enkä minä sitä paitsi edes ole yksin», jatkan. »Minullahan on seurana Nonna ja Papa ja kaikki kaksikymmentäviisi muuta perheenjäsentä.»

Isä pyörittelee silmiään ja mutisee: »En kyllä tajua, miksi niiden kaikkien täytyy hengaila koko ajan yhdessä ja samassa talossa.»

Äiti töykkää häntä kylkeen. Laajennetun perheemme koko ei ole mikään vitsi. Äiti on yksi kahdeksasta lapsesta, ja käytännössä kaikilla hänen sisaruksillaan on jälkikasvua useamman vesan verran. Isovanhempieni talo on aina täynnä, mutta joulun alla se muuttuu Grand Centralin rautatieasemaksi. Vuode- ja pöytäpaikat jaetaan iän perusteella: kun minä ja serkkuni olimme nuorempia, ahtauduimme jouluaattoyönä työhuoneen lattialle yhdelle ainokaiselle isolle patjalle kuin sardiinit purkkiin ja söimme ateriamme sylistä kertakäyttölautasilta. Siinä kyllä oppi tasapainottelemaan aika taitavasti.

»Oletko varma, ettet halua asua Lisan luona? Hänen talosaan on hiljaisempaa», äiti ehdottaa.

»Aivan varma. Nonnan ja Papan luona on oikein hyvä.»

Lisa-tädin kotona kyllä *olisi* paljon hiljaisempaa. Hän on äidin kaksossisko, kolme minuuttia äitiä vanhempi, ja sen takia hän pitää minua yhtä tarkasti silmällä kuin äitikin. Ja juuri sitä minä en kaipaa. Kaipaan vapautta. Ja hiukan kahdenkeskistä aikaa Griffinin kanssa. Molemmat tuppaaivat olemaan kortilla, kun elää pikkukaupungissa ja isä on poliisipäällikkö.

»Okei. Isä ja minä ehdimme varmasti Nonnan synttärjuhliin. Avataan lahjat silloin.» Äiti liukehtii epämääräisesti etupenkillä; hän ei selvästikään ole valmis lähtöön. »Voi sentään. Elleivät Bradin vanhemmat jo olisi siellä, meidän ei tarvitsisi lähteä lainkaan. Mutta tiedäthän sinä Bradin äidin. Hän pyrkii aina järjestelemään Margotin keittiön uusiksi ja vaihtamaan huone-

kalujen paikkoja. En halua, että Margot joutuu hermoilemaan ja miettimään, mitä se nainen siellä oikein puuhaa sillä välin, kun hän on itse jumissa sängyssä.»

»Ja auta armias, että Bradin vanhemmat pääsisivät huolehti-
maan *sinun* tyttärestäsi», kiusoittelen. Äiti suhtautuu lapsiinsa ylisuojelevaisesti. Margotin tarvitsi vain mainita, että Bradin vanhemmat olivat tulossa, kun äiti jo ryhtyi pakkaamaan laukkujaan.

»Mehän voisimme odottaa ja lähteä vasta aamulla», äiti ehdottaa isälle.

Isä pudistelee päätään jo ennen kuin äiti on saanut lauseen loppuun. »Ajomatka sujuu paljon joutuisemmin, jos lähdemme tänä iltana. Huomenna on joulua edeltävä lauantai. Ruuhkasta tulee painajaismainen.» Isä nojautuu jälleen eteenpäin ja katsoo minua silmiin. »Kerää kampeesi ja lähde saman tien isovanhempiesi luo. Soita heille ja sano, että olet matkalla.»

Sellainen minun isäni on – jämäkkä ja tehokas. Tämä on ensimmäinen kerta, kun isä on poissa poliisiasemalta yli kahden päivän mittaisen ajanjakson.

»Ilman muuta.» Vielä yksi hali äidiltä, ja lentosuukko isälle. Ja sitten he ovat poissa.

Vanhempieni kaupunkimaasturin punaiset perävalot katoavat näkyvistä, ja kokonainen tuntemusten vyöry pyyhkäisee ylitseni – kiihkeää odotusta, mutta myös syvälle vatsanpohjukkaan pesiytyvä vihlaus. Teen parhaani karkottaakseni sen. Totta kai minä tahtoisin olla heidän kanssaan – pelkkä ajatuskin jouluaamusta ilman äitiä ja isää saa vatsani kiertymään tiukalle solmulle – mutta en kerta kaikkiaan voi jumittaa koko joululomaa Margotin ja Bradin pikkuruudessa kämpässä.

Kun pääsen takaisin huoneeseeni, soitan ensimmäiseksi Nonnalle ja ilmoitan, että saavun heidän luokseen parin tunnin kuluttua. Nonna ei oikein pysty keskittymään; kukkakaupan asiakkaat puhuvat taustalla kovaan ääneen, ja epäilenkin, että hän kuulee vain suunnilleen joka kolmannen sanani.

»Aja varovasti, kulta», hän sanoo. Hän lopettaa puhelun, mutta ehdin vielä kuulla, kuinka hän huutelee joulutätien

hintoja Randyille kasvihuoneeseen. Se saa minut väkisinkin hymyilemään.

Kello on kuusi, ja Mindenistä on vain lyhyt ajomatka Shreveportiin, jossa isovanhempani ja muut perheenjäsenet asuvat. Nonna ehtii ryhtyä miettimään minua vasta kymmenen kieppeillä.

Neljä ihanaa tuntia vain ja ainoastaan minulle.

Lysähdän sängylle ja tuijotan hitaasti kieppuvaa kattotuuletinta. Vaikka olenkin jo seitsemäntoistavuotias, vanhempani eivät tykkää siitä, että olen yksin kotona. Ja jos onnistun joskus olemaan, kokonainen apulaisseriffien paraati kaahaa saman tien paikalle – *ihan vain varmistamaan, että kaikki on hyvin*. Se on kertakaikkisen järjetöntä.

Haparoin puhelimen sängyltä ja soitan Griffinille kertoakseni, että olen maisemissa, mutta kahdeksan pirauksen jälkeen puhelu menee vastaajaan. Lähetän viestin ja jään odottamaan kolmea pistettä. En kertonut hänelle, että yrittäisin suostutella vanhempani antamaan minun jäädä kotiin – ei ollut mitään järkeä, että me molemmat joutuisimme pettymään, ellei se onnistuisikaan.

Tuijotan tyhjää näyttöä vielä pari sekuntia. Sitten viskaan puhelimen sängylle ja siirryn kirjoituspöydän ääreen. Se on täynnä meikkejä ja puuvärejä ja kynsilakkoja. Melkein jokainen sentti edessäni roikkuvasta ilmoitustaulusta on peitetty valkoisilla lappusilla, joihin on kirjattu tietoja niistä yliopistoista, joihin menoa harkitsen. Kussakin kortissa on värikoodattu lista hyvistä puolista (vihreä) ja huonoista puolista (punainen) sekä kaikki kyseisen koulun pääsyvaatimukset. Parissa lapussa on iso vihreä oikein-merkki, mikä tarkoittaa, että olen jo läpäissyt jok'ikisen vaatimuksen ja minut on hyväksytty opiskelijaksi, mutta muilta minä odotan yhä vastausta. Kutsun ilmoitustaulua Motivaatiotaulukseni, mutta äiti kutsuu sitä Pakkomielletauluksi.

Katseeni siirtyy ensimmäiseen korttiin, jonka kiinnitin tauluun lukion ensimmäisen vuoden alussa – LSU, Louisianan

osavaltionyliopisto. Joskus aikojen alussa pidin sitä ainoana collegena, joka koskaan voisi taululleni päätyä. Myöhemmin kuitenkin tajusin, että minun kannattaa pitää vaihtoehtoni avoimina.

Puhelimeni kilahtaa, ja vilkaisen sänkyä. Pelkkä ilmoitus siitä, että joku on tykännyt viimeisimmästä postauksestani – ei suinkaan Griffin viestittämässä minulle.

Vilkaisen kirjoituspöydälle pinottuja tyhjiä kortteja ja harkitsen ohikiitävän hetken ajan Griffin-listan laatimista. Olemme seurustelleet yli vuoden, ja tähän mennessä koulu on ollut meidän tärkein juttumme, mutta nyt kun edessä siintää kahden viikon loma eikä meidän tarvitse murehtia välikokeista tai esseistä, ajatus kahdenkeskisestä ajasta täällä kotona Griffinin kanssa tuntuu hurjan houkuttelevalta. Vaikka olemmekin edenneet hitaasti, valehtelisin jos väittäisin, etten olisi miettinyt suhteemme viemistä seuraavalle tasolle.

Vihreä: *Yhdessä melkein vuoden
Olemme lukion vikalla ja melkein kahdeksantoista*

Punainen: *Ei olla vielä sanottu »Rakastan sinua»
En ole varma olenko vielä valmis sanomaan »Rakastan sinua»*

Äiti saisi kyllä sätkyn, jos näkisi tällaisen listan ilmoitustaulullani, joten jätän sen ajatuksen tasolle.

Puhelin piippaa jälleen. Sydämeni heittää kuperkeikkaa, kun näen viestikuvakkeen, mutta kun klikkaan sen auki, näen jälleen uuden kuvan Margotilta.

Tuijotan kuvaa parin minuutin ajan. Jonkun pitäisi oikeasti takavarikoida puhelin siltä naiselta.

MINÄ: ????? Mikä tuo on?

MARGOT: Lähikuva varpaistani. Ne ovat liimautuneet yhteen. En voi heilutella niitä tai erottaa niitä toisistaan. Ne ovat kuin prinssinakkeja.

MINÄ: Entä jos ne eivät enää palaa entiselleen?? Entä jos sinut on tuomittu ikuisiksi ajoiksi nakkivarpaaksi? Entä jos et voi enää koskaan käyttää varvastossuja, koska et saa sitä pientä muovinpalaa varpaittesi väliin? Lapsesi joutuu häpeämään räpylöitäsi.

MARGOT: Kaipa nakkivarpaat päihittävät nakkisormet. Ehkä minun täytyy vastedes käyttää sellaisia törkeän rumia terveyskenkiä kuin Toby-tädillä.

MINÄ: Voisit tuunata ne timanteilla. Ja ehkä taiteilla niiden kylkiin nimesi vaahthomaalilla. Niistä tulisi tosi hurmaavat nakkivarvaskengät.

MARGOT: Nyt minun alkoi tehdä mieli nakkeja.

MINÄ: Olet oksettava. Lisäksi olet arpeuttanut mieleni iki-ajoiksi. En aio koskaan hankkiutua raskaaksi, koska pelkään kuollakseni nakkivarpaita ja timantein koristeltuja ortopedisiä kenkiä.

Hän vastaa parin minuutin kuluttua.

MARGOT: Äiti kertoi juuri, ettet olekaan tulossa!!! Mitä hittoa, Soph??? Sinun piti pelastaa minut äidin ja Gwenin torailulta. Tiedät ihan hyvin, millaisia ne kaksi ovat yhdessä!

MINÄ: Olet nyt omillasi. Toivon todella, että he tappelevat siitä, kuka saa puhdistaa nöyhdän nakkivarpaittesi välistä! Ehkä heidän täytyy käyttää hammaslankaa.

MARGOT: Kiitti vaan! En enää koskaan pääse eroon tuosta mielikuvasta. Langetan loppuiäksesi päällesi nakkivarvauskirouksen!

MINÄ: Tulen heti, kun vauva on syntynyt.

MARGOT: Lupaatko?

MINÄ: Lupaan.

MARGOT: Onko Griffin jo siellä?

MINÄ: Ei kuulu sinulle, nakkivarvas.

MARGOT: Anna olla. Ei hetkinen... *anna* sittenkin.

MINÄ: Heko heko.

Selaan hermostuneena sometilejäni odottaessani Griffinin soittoa. Lopulta puhelin soi, ja hänen nimensä välähtää näytöllä. En edes yritä tukahduttaa kasvoilleni leviävää hymyä.

»Hei!» hän kiljuu taustalla räikäävän musiikin ja puheensorinan yli.

»Heippa! Missä olet?» kysyn.

»Mattin luona.»

Olen ehtinyt jo nähdä lukuisia postauksia, joissa kaverini hengaavat Mattin takapihalla ja allasmajalla. Yksi bilettäjistä on Addie, bestikseni kolmannelta luokalta lähtien.

»Oletko jo matkalla Margotille?» Griffin kysyy.

»Suunnitelmiin tuli muutos! Menen sittenkin Nonnan ja Papan luo. Mutta minun pitää olla siellä vasta parin tunnin päästä.»

»Mitä? En kuule oikein kunnolla», Griffin sanoo lujaan ääneen.

»Suunnitelmanmuutos!» kiljun. »Jäänkin tänne.»

Kuulen tasaisen bassonjytkeen mutten erota biisiä.

»Uskomatonta, ettei isäsi pakottanut sinua lähtemään», hän sanoo.

»Sano muuta! Haluatko tulla tänne? Tai minä voin tulla Mattille.»

Hän on hetken hiljaa ennen kuin sanoo: »Tule Mattille. Kaikki ovat täällä.»

Tunnen pettymyksen vihlauksen. »Okei, nähdään kohta», vastaan ja lopetan puhelun.

Mattin luona on enemmän porukkaa kuin odotin. Tänään oli vika koulupäivä ennen joululomaa, ja kaikki tuntuvat olevan valmiita bilettämään. Taloon ja pensasiin ja puihin on ripustettu varmaan miljoona valoa. Oikeasti, aivan kaikki peittämiskelpoinen on peitetty valoilla.

Useimmat ihmiset ovat pukeutuneet t-paitoihin ja sortseihin,

ja valtavasta koristemäärästä huolimatta joulumieli on vähän hakusessa. On hiukan hankalaa tuntea olevansa joululomalla, kun joutuu läiskimään hyttysiä. Älytön Louisianan sää.

Pysäköin auton neljän talon päähän, lähimpään mahdolliseen tyhjään ruutuun. Jopa näin kaukaa kuulen Mattin takapihalta kaikuvan bassonjytkeen. En yllättyisi, vaikka naapurit hälyttäisivät poliisit tunnin sisällä. Toivottavasti me olemme siihen mennessä jo häipyneet; kun yksi apulaisserriffeistä väijäämättä pirauttaa isälle, olisi aika vaikea selittää, miksi olin täällä enkä matkalla isovanhempieni luo.

Kun pääsen Mattin kotitalon kohdalle, näen tytön ja pojan, jotka istuvat pihatien vieressä nurmikolla. He näyttävät riitelevän. Känniselkkaukset eivät yleensä ala näin äkkiä. Pariskunta hiljenee huomattessaan minut, ja ohitan heidät nopeasti, jotta he saavat torailla rauhassa. Seuraan musiikkia ja suuntaan kohti takapihan allasmajaa. Juuri, kun olen aikeissa kiertää talon, joku nykäisee käsivarttani.

Ja sitten minä rutistun rajuun syleilyyn.

»Ihanaa, että pääsit tulemaan!» Addie vinkaisee niin kovaan ääneen, että useampi pää kääntyy meidän suuntaamme.

»Usko tai älä, mutta ylipuhuin vanhempani lähtemään ilman minua!»

»Eikä! Menetkö sinä Nonnalle?» Sitten hän mutristaa alahuultaan. »Eihän me ehditä sitten kuitenkaan näkemään toisiamme yhtään!»

Naurahdan. »Varmasti ehditään. Minulla on suunnitelma. Nonnalla on päivisin niin kiire, ettei hän ehdi kaivata minua ollenkaan. Tulen takaisin tänne, ja voidaan tehdä jotain hauskaa.»

»Vanhempasi kilahtavat, kun saavat kuulla. Meidän täytyy piilottaa autosi.» Addie pomppii ylös alas. »Ai niin! Ota Olivia mukaan! En ole nähnyt häntä ikuisuuksiin.»

Nyökkään, vaikka epäilenkin, mahtaako Olivia haluta mukaan. Olivia on yksi monista serkuistani ja äidin kaksossiskon Lisan tytär. Meillä on vain kaksi kuukautta ikäeroa, ja olimme nuorempina superläheisiä, mutta parin viime vuoden aikana

olemme tavanneet aina vain harvemmin. »Olivia auttelee Nonnaa puodissa. En ole varma, pääseekö hän livahtamaan tänne.»

Addien silmät alkavat tuikkia, ja hän ryhtyy kiskomaan minua allastalolle. »Meidän täytyy vain keksiä keino houkutellessa hänet tänne.»

»Oletko nähnyt Griffiniä?» kysyn ja siirrän puheenaiheen pois Oliviasta.

»En vielä, mutta Danny ja minä vasta tulimme tänne. Ehkä hän on sisällä.» Addie nyökkää kohti allasmajaa. »Otatko kaljan?»

»Eääh, pitää lähteä kohta ajamaan Nonnalle. Etsin jostain vesipullon», sanon, ja lähdemme eri suuntiin. Addie suuntaa kohti pensaikkoon kätkeytyä oluttynnyriä, ja minä työnnyin väkijoukon halki allasmajaa päin. Musiikki raikaa niin lujaa, ettei pari ensimmäistä kohtaamaani ihmistä kuule minua lainkaan.

Selvitän lopulta tieni sisään ja löydän pari Griffinin kaveria.

»Sophie! Mitä kuuluu?» Chris karjuu ja yrittää halata minua. Hänellä on päällä enää pelkkä valkoinen aluspaita ja bokserit. Ojennan käsivarttani pitääkseni hänet turvallisen välimatkan päässä. Chris on niitä kundeja, jotka onnistuvat aina riisuutumaan bileissä liki kelteisilleen. Hän saapui koulun halloween-tansseihin lehmipoikana, mutta illan päätteeksi asusta oli jäljellä enää säärystimet. Hänet erotettiin viikoksi koulusta itsensäpaljastamisen takia.

»Ei hassumpaa. Missä Griffin on?» kysyn ja käännyn skannaamaan huonetta.

Chris huitoo taakseen. »Jossain tuolla. Meni etsimään bisseä.»

Nyökkään ja hivuttaudun hänen taakseen. Väkijoukon läpi on hankala työntyä, mutta äkkään vihdoin Griffinin, kun hän kääntyy allasmajan perällä olevaan pieneen keittiöön. Kestää pari minuuttia, ennen kuin pääsen hänen luokseen, sillä törmään tanssirinkiin, eikä Josh Peters päästä minua lähtemään, ennen kuin on kiepauttanut minua pariin kertaan. Juuri, kun olen oikeissa kääntyä kulman ympäri keittiöön, jossa musiikki on oikeasti hiukan vaimeampaa, kuulen Griffinin sanovan: »Sophie on tulossa.»

Eivät sanat saa minua pysähtymään. Vaan tapa, jolla hän ne sanoo. Niistä kuultaa valtava pettymys.

Parker, yksi Griffinin parhaista ystäväistä, kaivaa kaksi kaljaa jääkaapista. Kumpainkaan ei huomaa, että seison aivan oven ulkopuolella.

»Eikö hänen pitänyt mennä siskonsa luo?» Parker kysyy.

Griffinin pää roikkuu. »Piti joo. Mutta eipä näköjään men-
nytkään.»

Hän on allapäin siitä, että jäinkin tänne. Ihan kuin olisin pilannut hänen lomansa. Kuulen sen hänen äänestään, tuon kaamean pettymyksen – sen, että on ihan tosissaan odottanut jotakin niin paljon, että on ollut repeämäisillään riemusta, ja sitten se jokin siepataankin yllättäen pois. Siltä minusta tuntui, kun luulin, etten voisikaan olla kotona joululomalla.

Ja siltä Griffin kuulostaa, kun saa kuulla, että minä jään tänne.

Mitä tämä on?

Griffin käännähtää, ja pujahdan kulman taakse. Miksi piilotte-
len? Minunhan pitäisi rynnätä keittiöön ja vaatia vastauksia. Sen sijaan seison tässä, paikoilleni jähmettyneenä. Lasken viiteen ja tiirailen sitten hitaasti keittiöön.

»Hän tulee koska hyvänsä», Griffin sanoo mutta seisoo paikoillaan.

Parker sihauttaa toisen oluen auki ja ojentaa sen Griffininille. Griffin ottaa pitkän huikan.

»Eli mikä on ongelman nimi?» Parker kysyy. Myös hän on selvästi kuullut pettymyksen Griffinin äänessä.

Griffin kohauttaa olkapäitään. »Tämä saa kyllä minut kuulos-
tamaan kuspäältä, mutta olin tavallaan iloinen, kun sain kuulla, että hän lähtisi. Se olisi ollut vähän niin kuin harjoitusta tulevalle erolle.»

Sydämeni jyskyttää.

»Aiotko sinä panna poikki Sophien kanssa?» Parker kysyy ja ottaa sitten uuden huikan.

Griffin kohauttaa jälleen olkapäitään. Tunnen musertavaa tarvetta kirkua.

»Vähän on sellainen filis.»

Henkäisen ääneen. Parker ja Griffin kääntyvät molemmat

kohti ovea. Parkerin silmät laajenevat, ja hän katsoo ensin minua, sitten Griffiniä ja sitten taas minua.

Griffin yrittää selvästi pätkäillä, mahdoinko kuulla mitä hän sanoi. Ilmeeni kuitenkin kertoo kaiken.

Kompuroin taaksepäin ja törmään seinään, ennen kuin onnistun pakenemaan paikalta.

Minun on pakko päästä pois. En voi katsoa häntä silmiin. En voi olla täällä.

»Sophie!« Griffin seuraa minua, mutta minä väistän ja syök-syn kohti ovea. Pelottaa, etten ehdi ulos ennen kyyneltulvaa. Sitten Addie näkee naamani ja rynnii tanssivien ihmisten läpi ja kiskoo minut allasmajasta.

»Mitä tapahtui?« hän kysyy, kun olemme altaan toisella puolella.

Lyyhistyn maahan ja kerron kaiken.

»Mikä paskiainen«, Addie sanoo. Hän kääntyy, kuin etsiäkseen Griffinin käsiinsä.

»Auta minut pois täältä«, anelen.

Addie kääntyy takaisin minua kohti. »Tietenkin. Mennään heti.«

Addie auttaa minut ylös, ja luovimme tiemme maisemoidun puutarhan halki. Kyynelet virtaavat jo valtoiminaan, enkä edes yritä estää niitä.

Sydämeni on murskana.

Enemmän kuin murskana.

Tomuna.

Hän haluaa panna poikki kanssani.

»Uskomatonta«, Addie mutisee. »Hänkö haluaa erota sinusta? Ei voi olla totta. Hänen sietäisi olla onnellinen, että saa olla kanssasi!«

En pysty vastaamaan, koska en löydä sanoja. En ole varma, löydänpö niitä enää koskaan.

Juuri kun pääsemme pihatiele, näemme Griffinin. Hän juoksee pitkin pihatietä skannaten katua.

»En pysty puhumaan hänelle juuri nyt«, raakun. Addie nyök-

kää ja johdattaa minut varjoihin ennen kuin marssii kohtaamaan kundin.

»Ei. Ei, ei ja ei», Addie sanoo. »Hän ei halua puhua sinulle.»

Yksi talon räystäääseen kiinnitetystä lampuista valaisee Griffinin naaman. Hän näyttää kamalalta.

Syyliseltä, kyllä vain, mutta hänen silmissään on myös häivähdyksurua.

»Ole kiltti, Addie. Minun täytyy puhua hänen kanssaan.» Hän tihrustaa kohti pimeyttä, jossa lymyilen. »Oikeasti, Sophie. Puhu minulle. Anna minun selittää. En tarkoittanut sitä sillä lailla.»

Astun taaksepäin. En halua olla hänen lähellään... en halua kuulla hänen selityksiään. Juoksen etupihan atsaleapensasriviston taakse. Kompastelen joka askelella. Minun on pakko päästä pois hänen luotaan.

Toivottavasti Griffin ei seuraa minua. Pieni osa minusta haluaa tarttua hänen äskeisiin sanoihinsa, väännellä niitä niin monelle mutkalle, etteivät ne enää pysty musertamaan minua. En kuitenkaan pysty unohtamaan hänen äänestään kuultanutta pettymystä. Sanoopa hän nyt mitä hyvänsä, hän ei halunnut tavata minua. Hän ei halunnut olla täällä kanssani.

Kun pääsen autoni luo, olen aivan pirstaleina. Askelet jytisevät asvaltilla takanani, ja terästäydyn.

»Sophie, puhu minulle, ole kiltti», Griffin anelee.

Seison kasvot kohti autoa. Hän on aivan takanani, ja tiedän Addien olevan jossain hänen takanaan.

Suuni vetäytyy viivaksi. »Olin niin innoissani siitä, että vanhempani antoivat minun jäädä kotiin, koska en ajatellut muuta kuin miten hauskaa olisi hengaila sinun kanssasi. Ihan kahden kesken. Juuri sitä minä odotin. Mutta sinä haluat tauon. Minusta. Eikö niin? Etkö haluakin juuri sitä?»

Hänen kätensä laskeutuu pehmeästi olkapäälleni, ja hän sanoo: »Käänny ympäri ja puhu minulle.»

Ravistelen hänet irti. »Sitäkö sinä haluat?»

Griffin selvästi kamppailee löytääkseen oikeat sanat. »En

tiedä, mitä haluan, Soph. Kaikki on niin hämmentävää. Meidän juttumme muuttui niin vakavaksi. Olemme lukion vikalla. Meidän olisi tarkoitus pitää hauskaa!»

Kiepahdan ympäri. »No, minäpä teen asiat sinulle helpoksi. Haluat siis tauon? Saat sen. Meidän juttumme on ohi.»

Hän ojentaa kättään minua kohti, mutta väistän. Hän vaikuttaa vauhkolta, enkä voi olla ajattelematta, että se johtuu siitä, mitä nyt tapahtuu. Hän ei saakaan koeaikaansa.

»Odota, Sophie. Emmekö me voi puhua tästä? Minä rakastan sinua. Ihan oikeasti rakastan.»

Hänen sanansa ovat kuin isku vasten kasvoja. Olen jo kuukausia odottanut ja toivonut, että hän lausuisi minulle nämä sanat.

En voi tehdä tätä.

En voi jäädä tähän.

»Ole kiltti ja jää. Puhutaan», Griffin rukoilee. Käänny ja nouseen autoon.

Griffin perääntyy lopulta jalkakäytävälle, kun käynnistän moottorin, ja Addie juoksee ikkunan luo. »Anna minun ajaa.»

Väläytän hänelle heikon hymyn. »Olen ihan kunnossa. Soitan sinulle myöhemmin, jooko? Olet rakas.»

Hän kurottuu antamaan minulle pikaisen halin ikkunan kautta. »Niin sinäkin minulle.»

Onneksi Griffin ymmärtää pysyä loitommalla.

Muutaman minuutin kuluttua olen valtatie I-20:llä ja matkalla kohti Shreveportia.

Kun pääsen Nonnan talolle, olen ihan romuna. Tarkistan ulkonäköni peruutuspeleistä ja melkein kirkaisen ääneen nähdessäni ripsiväriin tahriutuneen muukalaisen. Nenäni on punainen, silmäni ovat turvonneet, ja olen melko varma, että paidassani on kuivuneita räkäklönttejä.

Onneksi suurin osa valoista on sammutettu, joten on hyvinkin mahdollista, että paikalla ovat vain isovanhempani. Tässä talossa

ei ole epätavanomaista, että heti sisään astuttuaan kompastuu nukkuviin hahmoihin. Isovanhempieni kahdeksasta lapsesta kuusi asuu täällä Shreveportissa, neljä heistä vain muutaman korttelin säteellä. Luulisi, että se tarkoittaisi heidän menevän yöksi kotiin, mutta harvemmin näin käy. Tämä yö vaikuttaa kuitenkin rauhalliselta.

Pysäköin auton kadulle ja nappaan kassini takapenkiltä. Ehdin kuitenkin vain etuportaille ennen totaaliromahdusta. En voi mennä sisään tällaisena. Nonna soittaisi heti vanhemmilleni, ja he suuttuvat, kun en tullutkaan suorinta tietä tänne. Mutta he pahoittavat mielensä myös Griffinin takia. He rakastavat häntä. Vaikka heillä onkin kahmalokaupalla älyttömiä sääntöjä, he kohtelevat häntä jo kuin perheenjäsentä.

Asetan putkikassin tyynyksi ja paneudun makuulle pimeille portaille ja tuijotan täysikuuta. Juuri nyt minun tekee niin hirmuisesti mieli kääpetyä äidin syliin ja itkeä.

Vuosi. Niin kauan minä haaskasin Griffiniin. Yhden kokonaisen hemmetin vuoden.

Mitä minulta jäi välistä? Me molemmat keskityimme kouluun. Me molemmat odotimme collegea ja halusimme varmistaa, että pääsisimme haluamaamme korkeakouluun. Luulin, että me molemmat olimme tyytyväisiä suhteeseemme.

Mutta hänellä ei ilmeisesti ole *hauskaa* minun kanssani.

»Aiotko jäädä tänne koko yöksi vai tuletko sisään ja kerrot, mitä on tapahtunut?»

Melkein putoan portaalta, kun näen isoäidin naaman häilyvän ylläni.

»Nonna!» Ponnahdan pystyyn ja kompuroid hän syliinsä ja melkein kolkkaan meidät molemmat siinä hötäkässä kumoon.

Nonna silittää selkääni. Purskahdan uudestaan itkuun.

»Voi sentään. Tule sisään ja kerro minulle aivan kaikki.»

Kävelemme käsi kädessä sisään ja suoraan keittiöön. Nonnan keittiö on tämän talon sydän. Se on suuri avoin tila, jossa on paljon kaappeja ja työtasoja. Jääkaappi on sellainen jättimäinen ruostumattomasta teräksestä valmistettu hökötys, jonka

oveen on kiinnitettyä lukemattomia kuvia, ja on avaamattakin selvää, että se pursuaa ruokaa. Keittiösaarekkeen ympärillä on rivi baarituoleja, ja naapuritalolle antavien ikkunoiden edessä seisoo valtava, puinen maalaispöytä. Ja sen keskellä on aina maljakollinen tuoreita kukkia.

Keittiö on koko talon suosikkihuoneeni.

Nonna johdattaa minut yhdelle baarituoleista ja ojentaa minulle sitten viipaleen ylenpalttisinta koskaan näkemääni suklaakakkua. Tässä talossa ei ole ikinä puutetta herkuista, eikä tämä ilta totisesti tuota pettymystä.

»En usko, että itket äitisi ja isäsi lähtöä, joten oletan, että kyse on siitä pojasta. Mikä hänen nimensä onkaan?»

»Griffin», mumisen.

»Aivan, Griffin. Kerro, mitä tapahtui.»

Otan ensin suullisen kakkua. Nonna ja minä olemme aina olleet läheisiä, mutta me emme ole koskaan puhuneet rakkauselämästäni.

Hän huomaa epäröintini ja sanoo: »Olen kasvattanut neljä tytärtä. Usko huviksesi, että olen kuullut melko monta tarinaa sydänsurusta tämän samaisen pöydän ääressä.»

Naurahdan vaivaantuneesti. Nonna ylpeilee sillä, että pystyy korjaamaan kaiken, mikä liittyy perheeseen – yksikään ongelma ei ole liian iso tai pieni. Hän ei kerta kaikkiaan osaa pitää näppejään erossa perheen asioista.

Hän kaataa minulle lasillisen maitoa, ja katson, kun hän liikkuu keittiössä. Hän täyttää seitsemänkymmentäviisi reilun viikon päästä, mutta sitä on ihan mahdollon uskoa, kiitos mitättömän määrän harmaita hiuksia ja säntillisen ihonhoito-ohjelman. Ja hän on yhä riittävän vahva kantaakseen taimitarhalla valtavia kukkamulta- ja viherlannoitepusseja, vaikka Papa aina läksyttääkin häntä siitä.

Vedän syvään henkeä. »Tiedän, että väitin olevani Addien luona, mutta meninkin muualle. Yhdellä kaverilla oli bileet. Halusin nähdä Griffinin, ennen kuin tulisin tänne. Aioin yllättää hänet kertomalla, että olisin sittenkin maisemissa lomalla.»

Nonnan kulmakarvat kohoavat. »Upsista. Sellainen harvemmin päättyy hyvin.»

Tukahdutan naurahduksen. »Älä.»

Nonna asettuu viereeni ja ottaa ison lusikallisen omasta kakunpalastaan. Alan kertoa tarinaani. Kun olen valmis, hän hieroo selkääni, ja minä käperryn häntä vasten. »Sophie-rakas, tiedän, että tämä tuntuu juuri nyt maailmanlopulta, mutta ei se ole. Oli parempi, että sait kuulla Griffinin tunteista nyt, ennen kuin ehdit haaskata yhtään enempää aikaa häneen.»

Nonna ojentaa minulle servietin, ja pyyhin silmäni. »Mutta kun minä luulin, että me halusimme samoja asioita.»

»Ihmiset muuttuvat. Ehkä sinä kuvittelit, että te kaksi kuljitte samaan suuntaan, vaikkette oikeasti kulkeneetkaan.»

Kun olen saanut kakkuni syötyä, Nonna johdattaa minut keittiöstä yläkerran vierashuoneeseen. »Tämä huone on kokonaan sinun siihen saakka, kunnes vanhempasi palaavat. Voit autella minua huomenna puodissa. Työnteko estää ajatuksiasi harhailemasta. Ja Olivia on iloinen, kun saa seuraa. Hän on viime aikoina ollut aika nyreänä, kun kaikilla muilla on lomaa koulusta ja hänen täytyy paiskia töitä.»

Annan Nonnan peitellä minut ja hössöttää kaikesta ihan niin kuin silloin, kun olin pikkutyttö. Se on mukavampaa kuin muistinkaan.

Hän suukottaa päälakeani ja sanoo: »Huomenna kaikki tuntuu jo paremmalta.»

JOULUINEN ROMANTTINEN KOMEDIA

Sophiella on oikeastaan vain yksi toive joululomalle – saada vähän vapaata ylisuojelevista vanhemmistaan. Kun toive toteutuu ja hänellä on mahdollisuus viettää aikaa poikaystävänsä Griffinin kanssa, käy ilmi että Griffinkin kaipaa vapautta – Sophiesta!

Sydän murskana Sophie lähtee joulunviettoon ja joutuu kohtaamaan koko hervottoman amerikkalais-sisilialaisen sukunsa. Tyttöä lohduttaakseen isoäiti keksii ”loistoidean”: kymmenen sukulaista saa järjestää Sophielle sokkotreffit eri illoille. Alkaa tapahtumien ketju, jonka edetessä Sophie oppii paljon uutta vanhoista ystäväistä sekä omasta sydämestään...

9 789510 447383

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-44738-3